

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/73/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7916201773
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenka Kohútová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7916201773.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Kohútovej a sudcov JUDr. Igora Ragana a JUDr. Júliusa Tótha v spore žalobcu: LEMA, spol. s r.o., Trebišov, so sídlom: Skladná 3, 075 01 Trebišov, IČO: 31 719 601, zastúpeného: IURISTICO s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom: Cimborkova 13, 040 01 Košice - Sever, IČO: 36 588 041, proti žalovanému: Rolnícke družstvo Zemplínske Hradište, so sídlom: Školská 401, 076 01 Zemplínske Hradište, IČO: 36 193 739, zastúpenému: JUDr. Štefan Hajdu, advokát, M. R. Štefánika 3197/32, 075 01 Trebišov, o zaplatenie 10.765,64 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Trebišov, č. k. 9Cb/3/2016-179 z 22. februára 2022, takto

rozhodol:

I. P o t v r d u j e uznesenie Okresného súdu Trebišov, č. k. 9Cb/3/2016-179 z 22. februára 2022 v napadnutom II. výroku o náhrade trov konania.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením rozhodol takto:

I. Konanie zastavuje.

II. Stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

III. Vracia žalobcovi súdny poplatok vo výške 641,30 eur prostredníctvom prevádzkovateľa platobného systému E - kolok: T. Y. a.s. - prevádzkovateľ systému, IČO: 36 631 124, so sídlom Patrizánska cesta 9, 975 99 Banská Bystrica, po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Súd prvej inštancie toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca žalobou, ktorú doručil súdu prvej inštancie 8. februára 2016 navrhol, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 10.765,64 eur s príslušenstvom.

3. Žalobca dňa 14. januára 2022 doručil súdu prvej inštancie späťvzatie žaloby a uviedol, že v tomto konaní sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia na tom základe, že žalovanému zaplatil 8.491,41 eur s príslušenstvom, titulom súdom priznanej náhrady trov konania. Tieto súdne rozhodnutia boli následne po zaplatení týchto trov konania dovolacím súdom zrušené. V dôsledku toho odpadol právny dôvod na zaplatenie náhrady trov konania pre žalovaného. Preto sa žalobca domáha vrátenia tejto sumy ako nedôvodne uhradených trov konania.

4. Žalobca ďalej uviedol, že v čase podania žaloby bol nárok žalobcu na vrátenie predmetnej sumy dôvodný. Až následne, výsledok všeobecných súdov a následne aj dovolacieho súdu v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 13Cb/16/2007, opätovne založil právny dôvod na zaplatenie náhrady

trov konania zo strany žalobcu pre žalovaného. Toto žalobca nemohol predvídať a taktiež nemohol predvídať časový horizont právoplatného skončenia tejto veci a riskovať, že by prípadne mohlo dôjsť k premlčaniu predmetného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedôvodne uhradených trov konania.

5. Žalobca v späťvzati žaloby uviedol, že navrhuje, aby súd nepriznal žiadnej zo strán náhradu trov konania, pretože sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

6. Žalovaný vo vyjadrení k späťvzati žaloby a k rozhodnutiu o trovách konania uviedol, že z podania žalobcu nevyplývajú žiadne výnimočné okolnosti ani dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd prvej inštancie nemal priznať žalovanému náhradu trov konania, ak žalobca zavinil zastavenie tohto konania. Uviedol, že ani v okolnostiach prejednávaneho sporu neboli zistené dôvody, na nepriznanie náhrady trov konania pre žalovaného. Žalobca je preto toho názoru, že žalovaný účelovo navrhol nepriznať trovy konania žiadnej zo strán sporu.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. §§ 144, 145, 146 Civilného sporového poriadku, ktoré upravujú späťvzatie žaloby a následné zastavenie konania. Uviedol, že žalobca zbral žalobu späť. Súd zastavil konanie, pretože aj keď vo veci prebehlo predbežné prejednanie sporu, avšak nie pojednávanie, preto nie je potrebný k späťvzati žaloby súhlas žalovaného. Súd prvej inštancie preto po späťvzati žaloby konanie zastavil podľa § 145 ods. 1 CSP.

8. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 257 Civilného sporového poriadku tak, že stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal, vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa. Uviedol, že v prejednanom spore pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nie je odôvodnený postup súdu pre aplikáciu zásady procesného zavinenia niektorej zo strán sporu na zastavenie konania v zmysle § 262 ods. 1 CSP, ale je daný dôvod pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania žiadnej zo strán, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd prvej inštancie uviedol, že pri rozhodovaní podľa tohto zákonného ustanovenia musia byť kumulatívne splnené dve podmienky, a to, musí ísť o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii.

9. Súd prvej inštancie z hľadiska účelnosti podanej žaloby konštatoval, že žalobca si uplatňoval nárok na zaplatenie sumy, ktorá zodpovedala uhradeným trovám konania po právoplatnom rozhodnutí odvolacieho súdu o odvolaní proti rozhodnutiu Okresného súdu Trebišov v konaní sp. zn. 13Cb/16/2007. Na základe tohto rozhodnutia žalobca zaplatil žalovanému v tomto rozhodnutí určené trovy konania. Následne bolo podané zo strany žalobcu dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky a žalobca nemohol objektívne predpokladať, akým spôsobom bude rozhodnuté, či už na úrovni všeobecných súdov alebo v dovolacom konaní. Doba trvania tohto sporu mala preukázateľne vplyv na plynutie premlčacej doby, v súvislosti s prípadným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia a na plynutie premlčacej lehoty na podanie takejto žaloby. K meritórnemu rozhodnutiu v konaní nedošlo, keďže po opätovnom rozhodnutí v konaní vedenom pod sp. zn. 13Cb/16/2007, zostal nárok žalovaného na zaplatenie trov konania zachovaný, a teda žalobca zaplatil tieto trovy konania dôvodne. Túto skutočnosť však žalobca nemohol predvídať v čase podania žaloby a žaloba bola podaná dôvodne. Až v priebehu konania, po právoplatnom skončení konania sp. zn. 13Cb/16/2007 bolo žalobcovi zrejmé, že by nedosiahol úspech v konaní a preto zbral žalobu späť.

10. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní je potrebné prihliadať na to, ako si strany sporu splnili svoje procesné povinnosti. Žalobca doručil súdu žalobu so všetkými náležitosťami a listinnými dôkazmi. Žalovaný riadne a včas uplatňoval prostriedky procesnej obrany v konaní. Preto pre rozhodnutie o náhrade trov konania po späťvzati žaloby a zastavení konania bolo potrebné podľa súdu prvej inštancie aplikovať ustanovenie § 257 CSP, ktorým dôjde k dosiahnutiu spravodlivosti pre strany sporu. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania.

11. Súd prvej inštancie III. výrokom rozhodol o vrátení súdneho poplatku za návrh pre žalobcu po zákonom krátení vo výške 641,30 eur podľa § 11 ods. 3, 4, 10 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

12. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výroku o nepriznaní trov konania žiadnej zo strán sporu. Uviedol, že odvolanie podáva z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. h) CSP, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, ak žalovanému nepriznal náhradu trov konania potom, ako žalobca zobral žalobu späť. Uviedol, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplývajú žiadne výnimočné okolnosti ani dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd prvej inštancie aplikoval ust. § 257 CSP o nepriznaní náhrady trov konania žiadnej zo strán sporu. Len tá skutočnosť, že žalobca nemohol predpokladať, akým spôsobom bude rozhodnuté na úrovni všeobecných súdov v tej istej veci, nezakladá dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalovaný je toho názoru, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania späťvzatím žaloby a preto by mal znášať trovy konania žalovaného. Dôvody nepriznania trov konania uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nie sú takého charakteru, aby odôvodňovali výnimočnosť použitia § 257 CSP. Súd prvej inštancie dostatočne neodôvodnil, v čom mal spočívať dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania, aké dôvody považoval za tak vážne, že by mali svedčiť o výnimočnosti nepriznania trov konania pre žalovaného, ak žalobca zavinil zastavenie konania.

13. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania tak, že prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, aj trovy odvolacieho konania.

14. Žalobca nepodal vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, odvolanie mu bolo doručené 31. marca 2022.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností dospel k správne právnemu záveru. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

17. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalovaného, odvolací súd udáva:

18. Sporné v tomto konaní je to, či súd prvej inštancie správne na prejednávaný spor pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku o náhrade trov konania, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

19. V prejednávanej veci nie je sporné to, že žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie dňa 8.2.2016, ktorou sa domáhal vrátenia zaplatených trov konania pre žalovaného, na základe výzvy žalobcu pre žalovaného z 21.3.2014 (č. I. 24 spisu). Z tejto výzvy vyplýva, že žalobca vyzýva žalovaného, aby mu vrátil titulom bezdôvodného obohatenia sumu 10.765,64 eur, ktorú žalobca žalovanému zaplatil na základe upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 7. októbra 2011 sp. zn. EX 1690/2011, a to trovy základného konania 7.964,76 eur a trovy exekučného konania 2.274,23 eur. Z tejto výzvy vyplýva, že žalobca žiada vrátiť od žalovaného túto sumu preto, lebo exekučným titulom, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Trebišov zo dňa 9. júla 2010, č. k. 13Cb/16/2007-117 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 19. mája 2011, č. k. 2Cob/244/2010-168 bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému náhradu konania vo výške 7.964,76 eur a 526,65 eur. Následne bol tento rozsudok Krajského súdu v Košiciach zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. decembra 2013, sp. zn. 4 Obdo/41/2012.

20. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania žaloby dňa 8. februára 2016 exekučný titul ako podklad pre exekúciu a preto, aby žalobca uhradil žalovanému trovy konania 10.765,64 eur bol zrušený uvedeným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. decembra 2013, sp zn. 4 Obdo/41/2012. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný podal návrh na vykonanie exekúcie, teda predmetných trov konania

10.765,64 eur, v ktorých sú zahrnuté aj trovy exekúcie v čase, keď exekučný titul existoval, avšak tento bol následne zrušený uznesením Najvyššieho súdu SR.

21. Odvolací súd k takejto situácii udáva, že považuje za správny postup súdu prvej inštancie, ak na prejednávany spor pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku, teda, že videl dôvody hodné osobitného zreteľa preto, aby nepriznal žalovanému náhradu trov konania aj keď žalobca následne vzal túto žalobu späť a to v tom, že žalobca podal 8. februára 2016 žalobu dôvodne o vymáhanie uhradených trov v konaní, ktoré na základe rozhodnutia súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu, ako exekučných titulov, ktoré však následne boli zrušené. Možno prisvedčiť žalobcovi, že v tomto štádiu konania vedeného na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 13Cb/16/2007 nemohol žalobca predvídať, ako bude toto konanie skončené a či bude mať žalobca povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania, teda či žaloba vo veci samej o zaplatenie 27.530,14 eur s príslušenstvom bude zamietnutá, alebo či bude žalobe v konaní sp. zn. 13Cb/16/2007 vyhovené.

22. Až následne Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd uznesením zo dňa 31. januára 2020 sp. zn. 4 Obdo/8/2019 odmietol dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 2Cob/137/2016-402 zo dňa 22. februára 2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 13Cb/16/2007. Toto uznesenie Najvyššieho súdu SR nadobudlo právoplatnosť 20. apríla 2020. Týmto uznesením bolo rozhodnuté súdom prvej inštancie, odvolacím súdom aj dovolacím súdom tak, že žaloba žalobcu o zaplatenie 27.530,14 eur bola zamietnutá a žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konaní na súde prvej inštancie, v odvolacom konaní aj v dovolacom konaní.

23. Odvolací súd považoval za správne, ak súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 257 Civilného sporového poriadku považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa to, že žalobca v čase podania žaloby dňa 8. februára 2016 nemohol predvídať výsledok tohto konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 13Cb/16/2007, ak v tomto konaní bolo právoplatne rozhodnuté až uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. januára 2020 sp. zn. 4 Obdo/8/2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. apríla 2020. To znamená, že aj keď následne žalobca zobral späť túto žalobu o zaplatenie 10.765,64 eur, nemožno toto späťvzatie považovať za späťvzatie v dôsledku zavinenia žalobcu na tomto späťvzatí, ak žalobca pri späťvzatí vychádzal z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý definitívne ukončil konanie vedené na Okresnom súde Trebišov, sp. zn. 13Cb/16/2007, v ktorom bol žalobca zaviazaný nahradiť žalovanému predmetné trovy konania.

24. Odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku, ktorý správne súd prvej inštancie aplikoval na prejednávany spor pri rozhodovaní o náhrade trov konania, je odchýlkou od zásady zodpovednosti strany sporu za výsledok sporu a na zavinenie pri zastavení konania. Súd nemusí vždy zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania a taktiež tú stranu sporu, ktorá spôsobila vznik trov svojím správaním, teda späťvzatím žaloby. Dôvody hodné osobitného zreteľa Civilný sporový poriadok bližšie nešpecifikuje, ponecháva posúdenie týchto dôvodov na rozhodnutie súdu v konkrétnom spore. K aplikovaniu ustanovenia § 257 CSP nedochádza len z dôvodov sociálnych, majetkových, osobných, zárobkových a iných pomerov strán sporu. Pri aplikovaní tohto ustanovenia, súd musí prihliadať aj na okolnosti, ktoré viedli žalobcu k uplatneniu nároku na súde. Ako už uviedol odvolací súd v odseku 19. odôvodnenia tohto uznesenia, žalobcu viedlo k uplatneniu tohto nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom uhradených trov konania pre žalovaného na základe exekučných titulov - rozsudku súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, ktoré následne boli zrušené dovolacím súdom to, že exekučné tituly boli zrušené. Toto možno považovať za také okolnosti, ktoré zakladali v čase podania žaloby oprávnenosť uplatneného nároku žalobcu. Až v neskoršom priebehu iného konania, z ktorého vyplývali tieto trovy na Okresnom súde Trebišov, sp. zn. 13Cb/16/2007 bolo zrejmé, či žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania zo skôr zrušeného exekučného titulu. Práve takáto situácia je dôvodom hodným osobitného zreteľa, ak nemožno žalobcu, ktorý podal žalobu v jednom konaní sp. zn. 9Cb/3/2016 viniť za výsledok sporu v inom konaní vedenom pod sp. zn. 13Cb/16/2007. Odvolací súd pri tom poukazuje aj na to, že žalobca skôr, než podal túto žalobu dňa 8. februára 2016 na vydanie bezdôvodného obohatenia, písomnou výzvou z 21.3.2014 vyzval žalovaného na vydanie predmetného bezdôvodného obohatenia. Žalovaný na túto výzvu žalobcu nereagoval. Prvýkrát sa žalovaný k uplatňovanému nároku žalobcu 10.765,64 eur vyjadril až na výzvu súdu, písomným podaním z 8.6.2017 (č. l. 75 spisu), a to veľmi stručne, s uvedením, že žalovaný uplatnený nárok žalobou

neuznáva, pretože sa na úkor žalobcu neobohatil a nie je tu právny základ žaloby, nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že odpadol právny dôvod na zaplatenie náhrady trov konania.

25. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne, ak na rozhodnutie o náhrade trov konania aplikoval ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku a stranám sporu nepriznal náhradu trov konania. Odvolací súd preto nepovažuje za dôvodné tvrdenie žalovaného v odvolaní, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie o náhrade trov konania podľa § 257 Civilného sporového poriadku, pretože neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa.

26. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania ako vecne správne.

27. O náhrade trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože žalovaný nebol v tomto odvolacom konaní úspešný, pretože jeho odvolanie nebolo dôvodné, preto mu odvolací súd uložil povinnosť nahradiť žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie zvonu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).